

Laatste zondag van het Kerkjaar

Het is weer zover. Aanstaande zondag vieren we de laatste zondag van het kerkjaar.

Eigenwijs als de kerk is hebben we een afwijkende agenda die haaks staat op de wereldse zaken.

Deze week dus eigenlijk oudejaarsavond. Geen vuurwerk, maar dat zal vermoedelijk dit jaar ook in december helemaal uitblijven. Zal de wereld in een heerlijke hemelse stilte gehuld zijn?

Hoe is het met de stilte deze week? Maken ook wij de balans op van wie ons (dit jaar) ontvallen zijn?

Oversterfte lees ik in de nieuwsberichten. Dat betekent dat er in dit jaar meer mensen zijn overleden dan er normaal sterven. Je ziet het terug in statistieken en kille cijfers. En achter ieder getal schuilt gemis. Ik hoor het van de uitvaartleiders die een naar, druk jaar achter de rug hebben. Perioden van geen afscheid kunnen nemen of maar half.

Stille afscheidsdiensten hebben ook wij als kerk meegemaakt.

15 mensen waren er bij een van de eerste

Crematieplechtigheden in de lockdown. Mensen op afstand als eilandjes in de kerk of in het crematorium. Geen handen geven of omhelzingen. Mondkapjes op en handen ontsmetten.

Niet altijd een koffietafel na afloop, als geslagen honden uit elkaar gaan.

Dit alles maakte het een extra zwaar jaar voor veel mensen.

Nu gaan we zondag die laatste zondag vieren, namen noemen. Die naam die je niet kunt vergeten, die door je hoofd speelt, die je zou willen roepen. Van geliefden dit jaar overleden, maar ook van al die anderen die er al langer niet meer zijn. Rouw heeft geen officiële termijn. We denken ook aan de naamlozen, vluchtelingen, die verdronken of op een andere manier een naamloos einde vonden.

Ook de dienst zondag is getekend door de huidige tijd. Was het plan om in drie kerken, namen te noemen in een eigen dienst, wordt het nu: een dienst voor het scherm. Met de kaarsjes in de aanslag om die te branden in verbondenheid.

Het valt ons allen zwaar. Misschien kunnen we daardoor, in gezamenlijk lijden, met Gods hulp de smart delen.

In de middag kunt u naar de verschillende kerken toe, daar is hard aan gewerkt zodat u toch nog daar een kaarsje kunt branden. (Zie deze nieuwsbrief).

Ina Jeeninga stuurde mij een gedicht om te gebruiken in deze dagen.

Dank daarvoor. Het is geleend van KRO/NCRV levensbeschouwing

Gebroken wit – Victor Vroomkoning

Vandaag voelt als gebroken wit heel bescheiden stil en klein	maar de liefde, ach de liefde de liefde huilt en lacht en bidt
afstand houdt ons in de greep terwijl je juist dichtbij wil zijn	ze danst zichzelf van hart tot hart in een warm gebroken wit
geen lieve kus, geen open armen die omhelzen en verwarmen	met een glimlach die ons zoekt en vindt en raakt
tranen die je niet kunt drogen schouders die niet troosten mogen	liefde is dat ene woord dat verbindt en zachter maakt